

holdene, at det 4de Aar i og for sig er et ret vilkaarligt Tidspunkt at sætte en Grænse ved.

Endvidere er det en absolut Forbedring, at Børnebidraget ikke som nu er ens over hele Landet, da Forholdene i Virkeligheden er saa forskellige; det er i hvert Fald en Forbedring, naar man har den faste Tranggrænse. Bidraget er altsaa graduert efter Opholdsstedet, efter som dette ligger i Hovedstaden, i Provinsbyerne eller paa Landet. Med Hensyn til denne Bestemmelse gjorde den ærede Ordfører for Venstre (I. A. Hansen) en Bemærkning vedrørende Lovforslagets § 1, 2det Stykke, en Bemærkning, som jeg delvis kan tiltræde. Man sonderer i Lovforslaget mellem for det første Hovedstaden, for det andet Købstæderne, Marstal samt Landkommuner, hvis Indbyggerantal ved sidste almindelige Folketælling udgjorde mindst 2 000 Indbyggere, og for det tredje det rene Land. Med Hensyn til Mellegruppen er jeg enig med den ærede Ordfører for Venstre i, at det afgørende er ikke Indbyggerantallet i vedkommende Kommune. Jeg bildte mig ind, at de tilsvarende Forslag i Lovforslagene om Aldersrente og Invaliderente var saadanne, at det, der var lagt Vægt paa i denne Mellegruppe, var ikke just Kommunens Indbyggertal, men Indbyggertallet i de bymæssige Dele af Kommunen, og at det altsaa her i Virkeligheden var tilsigtet at sige Landkommuner, hvis Indbyggerantal ved sidste almindelige Folketælling udviste en bymæssig Bebyggelse paa mindst 2 000 Indbyggere. Forsaavidt den ærede Ordfører for Venstre vil standse her, vil jeg personlig være enig med ham, og jeg antager det samme vil være Tilfældet fra mit Partis Side, fordi Forskellen skal lægges mellem bymæssig Bebyggelse og det rene Land.

Dernæst glæder det mig, at der efter § 2, sidste Stykke, er aabnet Adgang til at yde Bidrag til forældreløse Børn under Hensyn til Børnenes Trang og ikke under Hensyn til den eventuelle Trang hos den sidst afdøde Fader eller Moder. Lige straks efter at Loven af 4. Marts 1918 var udkommet, kritiserede jeg denne Bestemmelse, der fører til mærkelige Resultater. Jeg skal nævne et af dem, skønt det maaske for saa vidt ikke er nødvendigt nu, da dette Forhold er rettet, men fordi det er typisk for, hvorledes denne Lov kom til at virke. Der boede i Helsingør en Familie, hvor Manden havde 4 000 Kr. i fast Indtægt. Han og Hustruen

døde samme Dag af den spanske Syge med en Times Mellemlum. Det var jo under den spanske Syge ikke noget enestaaende Tilfælde, at Forældrene døde umiddelbart efter hinanden. Hvis Moderen var død først, vilde Børnene ikke kunne falde ind under Enkeloven, da den længst levende, altsaa Faderen, havde en Indtægt af 4 000 Kr., hvilket laa langt over Tranggrænsen. Men hvis Faderen var død 3 Kvarter før Moderen, vilde Børnene falde ind under Loven, da hans Indtægt faldt bort samtidig med Døden, og hun stod og ikke havde noget. I dette Tilfælde døde Moderen først, og Børnene kunde ikke falde ind under Enkeloven. Et saadant Resultat er jo fuldkommen urimeligt under Hensyn til, at Børnenes Trang er ganske og aldeles nøjagtig den samme efter Forældrenes Død. Det er altsaa det, man skulde undgaa, og det undgaa man ogsaa ved den Bestemmelse, der er sat ind i Folketinget. Men jeg giver den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Oluf Jensen) Ret i, at vel har man undgaaet dette uheldige Forhold, men til Gengæld har man indført forskelligartede Bidrag for Enkers og Enkemænds forældreløse Børn. Det bliver vi nødt til at rette i et Udvalg.

Desuden er der det kedelige ved Reformen, at den i Virkeligheden ganske bryder med Lovens Principper. Man yder denne Understøttelse til Børnene efter samtlige foreliggende Omstændigheder, hvis de skønnes trængende. Det er ikke noget ukendt Begreb i dansk Sociallovgivning. Det er efter de Grundsætninger, efter hvilke man i øvrigt administrerer, men som jeg ikke finder er heldige. Derfor er Spørgsmaalet, om man ikke kan komme over til at anvende Lovens Princip i øvrigt ogsaa paa de forældreløse Børn. Men det kan vi diskutere i Udvalget.

De allerfleste vil sikkert betragte det som et stort Fremskridt, at den nye Lov giver Hjelpekasserne uindskrænket Adgang til at støtte en Enke efter frit Skøn, uanset om hun faar Bidrag efter denne Lov. Det er det gamle Stridspunkt, hvor de konservative Partier nu har givet Køb. Mit personlige Skøn er det, at det ogsaa er rigtigt at give Køb i Øjeblikket, thi saa længe man bevarer det nuværende Fattiglovssystem, er man nødt til overfor saa hæderligt trængende, som der her i Regelen er Tale om, at have denne Udvej med Hjelpekassen i Baghaanden. Derfor tiltræder jeg Lovforslaget paa dette Punkt, men ikke uden samtidig at betone, at